In Numărul următor:

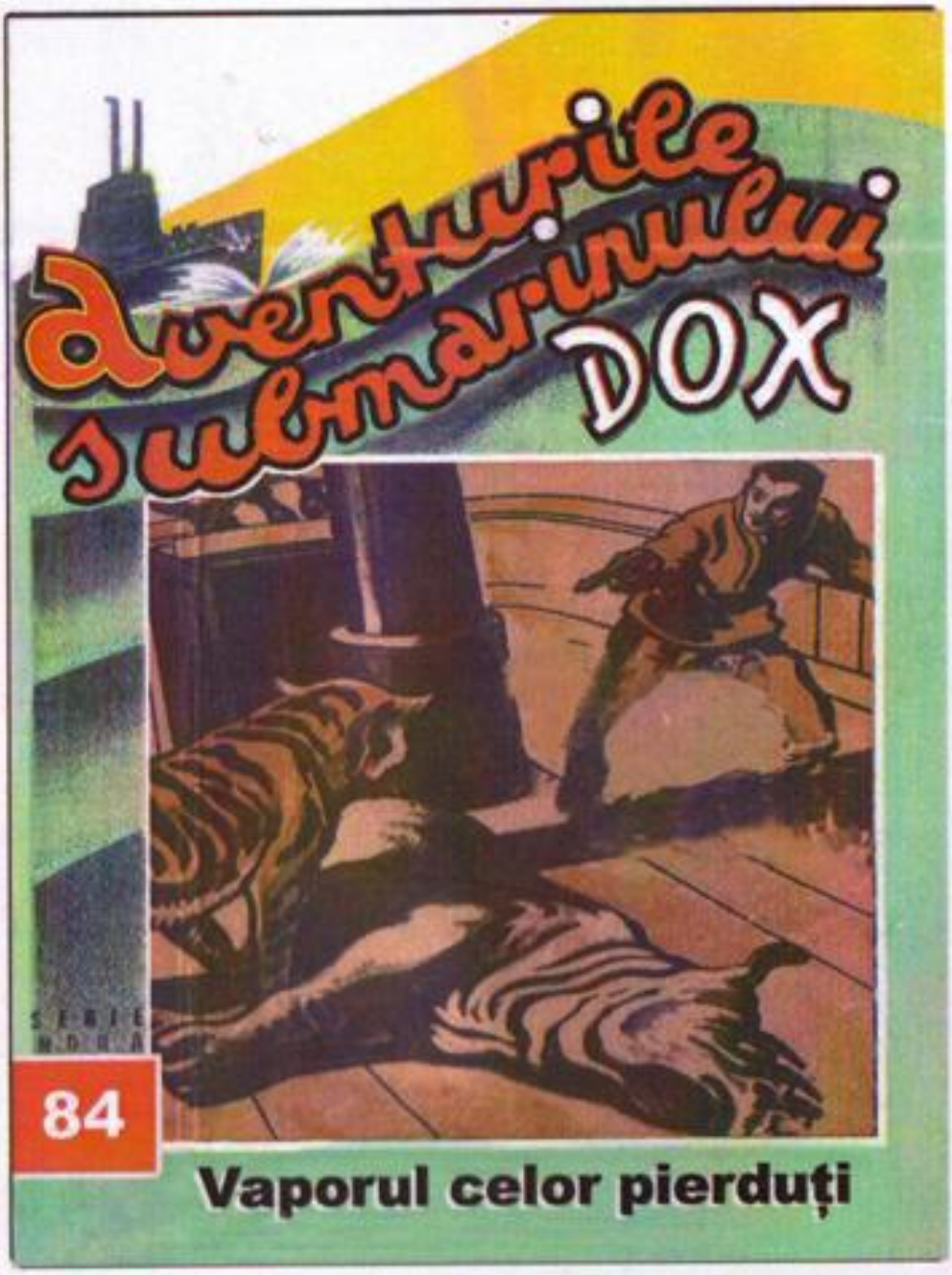

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

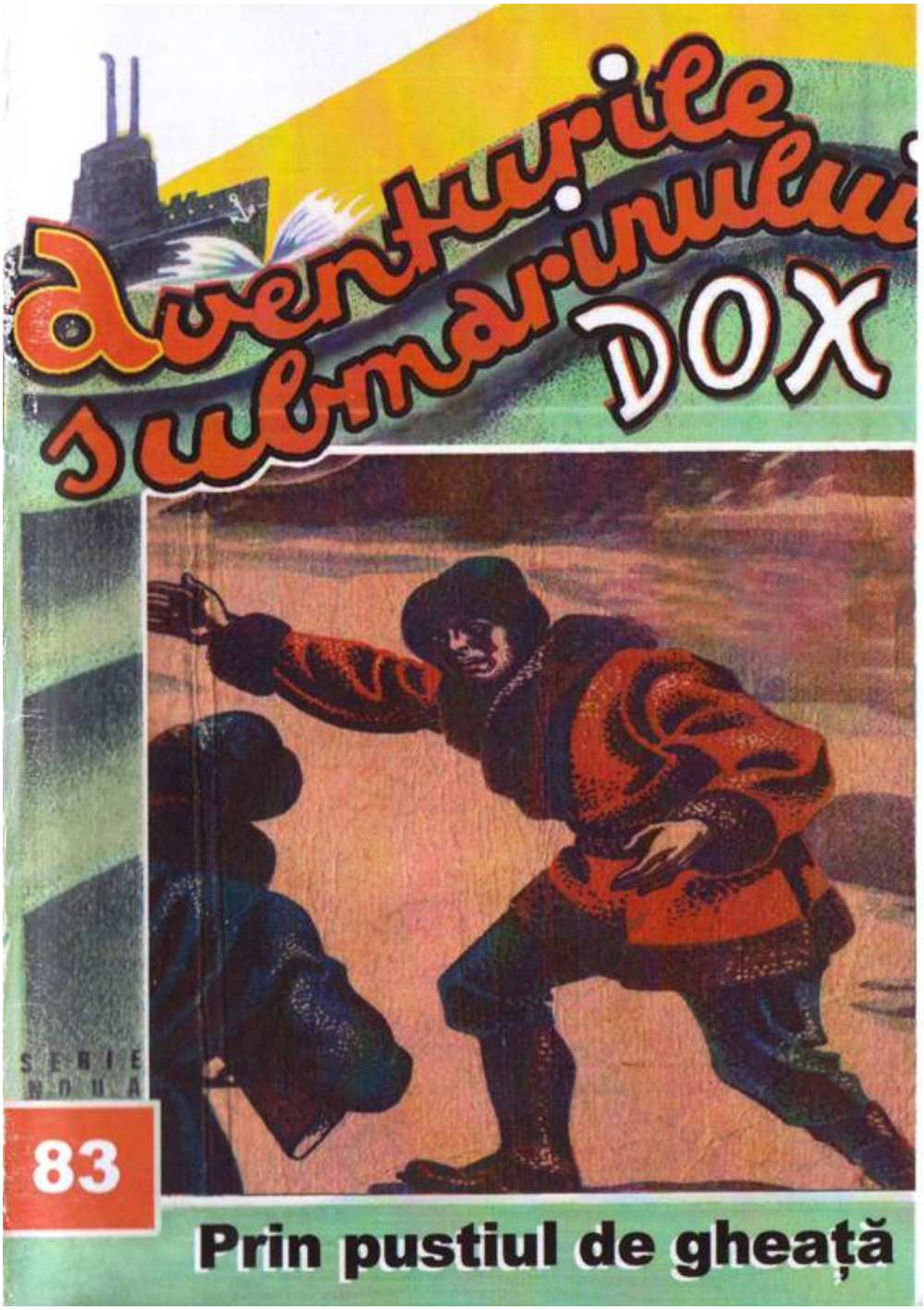
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
83
Prin pustiul de gheață

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 83.

PRIN PUSTIUL DE GHEAŢĂ.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
POVESTEA LUI JACK MALONY.

PE CÂND SUBMARINUL ÎŞI URMĂ CĂLĂTORIA spre locul unde se presupunea că s-ar afla „vaporul celor pierduţi”, doctorul Bertram urma să povestească lui George:

«— De treizeci de ani trăiesc în ţara aceasta – zise, deodată, tânărul dar căruntul nostru tovarăş, în vreme ce ne aflam cu toţii aşezaţi în jurul focului de lagăr – am venit aici împreună cu părinţii mei, pe când eram în vârstă numai de cinci ani.

— Eu te credeam în vârsta de cel puţin şaizeci de ani când te-am zării pentru prima oară de la distanţa, zise Marian. Trebuie să fi pătimit mult în viaţă de ai încărunţit atât de timpuriu.

— Aşa şi e – răspunse Malony – nu cred să fie om care să fi îndurat cât am îndurat eu.

Poate m-aş fi omorât de mult dacă n-ar fi pâlpâit mereu în mine flăcăruia speranţei şi daca setea de răzbunare nu m-ar fi chinuit atât.

Nenorocirea s-a abătut asupra mea abia acum doi ani. De atunci am părul alb.

— N-ai vrea să ne istoriseşti povestea d-tale? zise Tim Gallagher. Poate ca dl. Farrow şi tovarăşii săi te-ar putea ajuta şi d-tale, cum mi-au ajutat şi mie.

— M-am gândit şi cu la asta – răspunse Malony – dar îmi spun ca e prea târziu. Şi apoi, cred că domnii se grăbesc sa plece cât mai repede din Alaska, deoarece în curând vom avea zăpezi pe aici. La ce bun să dezgrop amintiri din trecut?

— Se poate să te înşeli, domnule Malony, zise Marian, cu căldură. Chiar şi după trecere de ani de zile mai pot dăinui încă urme, sau vreo întâmplare care te poate duce la ţinta. Căci, nici nu încape vorba că mă pun cu plăcere la dispoziţia d-tale. Noi căutăm aventuri şi ne e tot una unde le găsim. Dacă până acum am cutreierat tot prin ţări calde, tocmai bine se potriveşte că ne este dat să ne mai răcorim niţel în ţinuturi friguroase.

— Sunaţi foarte amabil, domnule Farrow – zise Malony, îmbucurat. Dacă vă interesează într-adevăr, atunci vă voia istorisi povestea mea.

Privi câteva clipe ţintă în focul ce pâlpâia, sorbi vreo două înghiţituri de ceai, apoi începu:

— Ţinutul înconjurător se potriveşte de minune la povestea mea. Ascultaţi:

Pe vremea aceea, cu o seară înainte de ajunul Crăciunului, vroiam să plec s-o aduc pe logodnica mea, Ellen Wright, din staţia Lakte. Ea trecuse dincolo, în Canada, în orăşelul Dawson, ca să târguiască daruri pentru ai ei.

Era un ger cum nu s-a mai pomenit şi zăpada se adunase în troiene cat casa. Am avut mult de furca să străbat cu sania cei şase kilometri din satul Lakte. Până la staţia cu acelaşi nume.

N-am mai aşteptat mult în gară până să vie trenul şi când Ellen coborî, încărcai repede în sanie cutiile şi celelalte bagaje şi pornirăm la drum, Malony se opri din vorbă şi-şi încorda auzul.

— Ce s-a întâmplat! întrebă Marian, încetişor.

— Ah, m-oi fi înşelat, de sigur. Mi s-a părut că am auzit un strigăt din depărtare.

Ne ridicarăm cu toţii de la foc şi ascultarăm cu încordare – dar totul rămase apăsător de liniştit în noaptea pustie. Aşa că ne aşezarăm la loc şi Malony zise, scuzându-se:

— Nu mi s-a întâmplat încă niciodată să mă fi înşelat – dar poate că eram atât de cufundat; în povestirea mea, încât tot mă va, fi amăgit auzul. Dar să povestesc mai departe. Precum spuneam, pornirăm spre sat. Trebuie să amintesc aici că Ellen locuia în Country Line, un sat la depărtare de vreo zece kilometri de Lakte. Mergea într-acolo un poştalion, dar, firește, numai în timpul zilei.

Băgai de seamă că Ellen suspina adesea când eram nevoiţi să trecem peste vreun troian mare de zăpadă şi deodată îmi dădu în gând că încă în seara aceea vroia probabil să se înapoieze acasă. Ea ştia însă că la mine o aveam pe mama bolnava pe care n-o puteam lăsa singură prea mult timp.

Întrebând-o dea dreptul, ea îmi răspunse că într-adevăr vroia să se înapoieze acasă şi că va căpăta o sanie şi un cal de la Parker, hangiul din Lakte. Ellen era o adevărată fată a pădurilor şi nu întâia oară i se întâmpla să călătorească în astfel de condiţiuni – dar, tocmai în seara asta drumul era foarte rău, căci toată ziua bântuise viscolul.

Am încercat tot ce mi-a stat în putinţă ca s-o îndemn să rămâie în Lakte, unde ar fi găsit un adăpost bun în hanul lui Parker, iar a doua zi dimineaţa aş fi condus-o eu sau vreun prieten, în satul ei.

Ea stărui însă cu atâta tărie, încât în cele din urmă o lăsai să plece. În vreme ce îmbuca ceva la han şi pusese să i se pregătească sania, eu dădui o fugă până acasă. Starea mamei mele se înrăutăţise atât de mult, încât cu nici un chip nu mă mai putui mişca de la căpătâiul ei. Şi în vreme ce o vegheam pe biata bătrână şi-i dădeam doctorii cu linguriţa, mă gândeam mereu la Ellen şi nădăjduiam că în cele din urmă tot va renunţa la planul cel îndrăzneţ.

A doua zi dimineaţa, folosindu-mă de faptul ca mama adormise, dădui fuga la han. Parker îmi spuse că Ellen tot plecase, deşi o prevenise şi el. O nelinişte grozavă puse atunci stăpânire pe mine.

Deodată, un poliţist descăleca înaintea hanului şi intrând înăuntru ceru o băutură caldă. Fără să-l întrebăm ceva începu să ne povestească cum că urmărea un criminal foarte primejdios, despre care se presupunea că venise prin meleagurile acestea, pentru ca să treacă graniţa prin punctul Coven.

— Ce sa vă spun, domnilor. Simţii un fior prin tot trupul, căci şoseaua spre Coven era vreo doi kilometri aceeaşi ca pentru Country Line, apoi cotea spre răsărit.

Îngrijorarea mea nu mai cunoscu margini când poliţistul adăugă că ucigaşul trebuia să fi trecut pe aici cam prin ajun. Nădăjduia însă că-l va ajunge repede, căci individul mergea pe jos.

Dădui fuga acasă, rugai pe o vecină să îngrijească de mama, care dormea încă şi după ce înhămai calul la o sanie uşoară, pornii în goană spre Country-Line.

Pe şosea nu trecuse încă nimeni, astfel că îndată ce ieşii din sat, îmi fu lesne să recunosc urma unui picior omenesc, amestecat adesea cu făgaşul lăsat de sania Ellenei. Aşadar individul o luase înainte până a nu porni ea la drum.

Vă închipuiţi spaima mea, domnilor, deşi păstram nădejdea că ucigaşul ajunsese la şoseaua spre Coven, înainte ca logodnica mea să fi trecut pe acolo. Totuşi…

Se întrerupse iarăşi şi îşi încordă auzul spre dreapta, în câmpia întinsă. Şi mie mi se păru că auzisem un sunet slab, aproape ca scâncetul unui copil.

Gallagher ascultă şi el, dar după câteva clipe zise:

— O fi fost o bufniţă.

— Cam asta e şi părerea mea, spuse Marian.

Eu şedeam de cealaltă parte a focului, lângă Pongo şi cei doi indieni, aşa că din pricina pârâitului crengilor, nu auzisem sunetul.

După ce mai ramaserăm câteva clipe cu auzul încordat, Malony urmă să povestească:

— Încă înainte de a ajunge la răspântia celor două drumuri, ştiam că se întâmplase o nenorocire, căci vedeam lămurit după urme că Ellen îşi oprise sania şi pedestraşul sărise înăuntru. Dar când ajunsei la încrucişarea şoselelor, văzui grozăvia.

Pachetele şi bagajele ei zăceau împrăştiate în drum, sania cotise spre Coven, dar urma piciorului Ellenei ducea înainte. Şi până la ţinta ei mai erau încă opt kilometri! Gândiţi-vă, domnilor, opt kilometri pe zăpada aceea şi pe un ger ce-ţi îngheţa sângele în vine!

Mă dezmetici repede din groaza ce mă cuprinsese şi pornii înainte pe şosea. Dar abia străbătui o jumătate de kilometru, că deodată se stârni un viscol cum nu mai văzusem în viaţa mea.

Mă izbea de-a dreptul în faţă şi ca să-mi salvez viaţa, a trebuit să mă întorc repede la Lakte, cu moartea albă mereu în spate. Şi în sufletul meu sălăşluia teama pentru Ellen! Ajungând la han, istorisi poliţistului cele întâmplate şi omul îmi făgădui să vină cu mine de îndată ce se va potoli viscolul. Apoi dădui fuga acasă, unde vecina mă întâmpină cu vestea că mama mea murise cu câteva minute înainte.

Malony tăcu şi-şi aţinti privirea în foc. Îi respectarăm durerea şi nu-l turburarăm cu nici o vorbă. El păru să-şi dea seamă de această, căci ridică deodată capul, ne zâmbi cu recunoştinţă şi urmă:

— Viscolul ţinu până după amiază, când se potoli brusc. O lăsai pe mama moartă în casă şi pornii la drum, luându-l în sanie şi pe poliţist. Aproape toţi flăcăii din sat mă însoţiră, căci o cunoşteau pe Ellen şi mă cunoşteau şi pe mine din copilărie.

Firește că zăpada acoperise toate urmele. Nu ne rămăsese altceva de făcut decât să gonim cât mai repede spre Country-Line, unde ajunserăm însă abia când se însera.

Intrarea noastră în sat stârni mirarea tuturor, căci nu se mai întâmplase ca în seara Crăciunului să plece jumătate din locuitorii satului de acasă. Şi primul lucru pe care-l aflai era că Ellen a mea nu sosise acasă, acum orice nădejde era zadarnică. De sigur că biata mea logodnică fusese copleşită de oboseală pe undeva şi aşezându-se sub vreun copac, o fi închis ochii pentru totdeauna.

Daţi-mi voie să trec peste iarna aceea tristă, domnilor! Ştiam că trupul ei zăcea pe undeva sub pătura albă de zăpadă, dar n-avem cum să-l găsim.

Dar de cum începu topirea zăpezilor, toată ziua eram pe drum. Din ce în ce mai multe sănii cu cei mai buni vânători şi oameni crescuţi în pădure. Dar nu dădurăm de nici o urmă a Ellenei mele.

Scotocirăm chiar şi prin pădurile de pe cele două laturi ale şoselei, cu ajutorul câinilor, totul fu însă zadarnic. În cele din urmă fiul hangiului Parker găsi o pipă indiană, la vreun kilometru de răscrucea şoselelor, unde criminalul o lăsase pe Ellen a mea, pradă unei morţi sigure.

Atunci se născu în mine slaba speranţă că Ellen fusese poate luată de indienii care rătăceau pe acolo şi dusă în satul lor. Începui să cerceteze prin toate satele indiene din împrejurimi, dar după câteva zile aflai ca tocmai în noaptea de Crăciun un trib mic de nomazi pornise spre ţinuturi mai calde.

De când am aflat vestea asta, domnilor, nu mai am astâmpăr şi rătăcesc de colo până colo, la întâmplare. Caut tribul acela care găsise şi luase cu sine, poate, pe logodnica mea – şi mai caut şi pe ucigaşul a cărui fotografie mi-o dăduse poliţistul.

Atunci mi-a albit părul în timp foarte scurt. Cred că-mi mai poţi ajuta eu ceva, domnule Farrow?

— Nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea, se grăbi să răspundă Marian. Trebuie să te gândeşti mereu că trupul logodnicei d-tale n-a fost găsit şi fără îndoială că ai fi dat de el dacă ea s-ar fi prăpădit în zăpadă. Aşa dar, tribul acela nomad trebuie s-o fi găsit şi s-o fi luat cu ei. Ai mai cercetat vreodată în Lakte dacă nu cumva tribul cu pricina s-a înapoiat?

— Nu – răspunse Malony – şi parcă îmi pare rău. Dar aveam întotdeauna o presimţire care mă atrăgea mai mult spre Sud.

— La ce depărtare de aici e Lakte? Se poate ajunge acolo pe apă? cercetă Marian. Dacă o luăm dea lungul Yukon-ului trebuie să trecem de cotitura aceea mare pe când o face la îmbucătura cu Porcupine-River, răspunse Malony. Drumul

acesta e de vreo şase sute de kilometri. Pe jos, prin păduri şi stepe, să tot fie cel mult cinci sute de kilometri.

— Să socotim că am face treizeci de kilometri pe zi una, peste alta, înseamnă ca ajungem acolo în şaptesprezece zile, spuse Marian. Aş fi de părere să pornim chiar mâine dimineaţă.

Malony holbă ochii la prietenul meu şi abia izbuti să îngâne:

— Ce… eee? Vreţi cu adevărat să mergeţi la Lakte, de hatârul meu?!

— Chiar aşa, răspunse Marian. Mai bine zis de hatârul logodnicei d-tale. Trebuie să-ţi mărturisesc că povestea d-tale m-a interesat foarte mult, domnule Malony şi nădăjduiesc să întâmpin o aventură aşa cum îmi place mie.

Malony clătină capul cu seriozitate, apoi strânse mâna lui Marian şi zise mişcat:

— Domnule Farrow, sunt pe deplin încredinţat că d-ta eşti singurul om care ai putea izbuti în chestiunea aceasta. Bineînţeles dacă Ellen a mea mai e în viaţă. Îţi mulţumesc din tot sufletul că vrei să te expui mizeriilor unui drum ca ăsta. Vin şi tovarăşii d-tale?

— Mai e vorbă! mă grăbii să răspund. Îţi închipui cumva că scap eu din mână o astfel de aventură şi crezi că l-aş lăsa pe Marian să se ducă singur? Sunt sigur că tot aşa gândeşte şi Pongo al nostru.

— Pongo merge, zise uriaşul negru, scurt dar hotărât.

În vreme ce Malony îi strângea mâna şi lui, eu băgai de seamă că Urala şi Konia vorbeau cu însufleţire cu Gallagher. Şi deodată Konia, ca mai bătrân, îi lămuri lut Malony:

— Domnul Gallagher mi-a dăruit cei trei urşi. Mă gândeam să rămân aici, să mă mut în casa stăpânului meu, unde să-mi aduc şi familia. Dar acum mă duc cu dv. domnule Malony, căci casa nu fuge din loc şi mă pot muta în ea şi mai târziu. Vine şi nepotul meu Ugala. Poate că urşii ne vor fi şi de data asta de folos.

Malony fu mişcat până la lacrimi şi după ce mulţumi din suflet celor doi Indieni, zise:

— Oh, dar asta nu se poate în nici un caz, căci ar însenina ca domnul Gallagher cu fiica sa să plece singuri mai departe. Drumul e lung şi multe se mai pot întâmpla în cursul său. Trebuie neapărat să fie însoţiţi.

Gallagher râse şi răspunse liniştit:

— Fii fără grijă, domnule Malony, căci acum sunt iar cel de odinioară. Nu mă tem de nimic şi mă pricep să înving primejdiile, oricare ar fi ele. Plec cu fata mea până la lagărul

căutătorilor de aur, unde am cunoscuţi vechi. Sunt încredinţat că se vor găsi mulţi care să mă însoţească până la Andreieffski. Păcat că trebuie să ne despărţim acum, de dragul fetei mele, altminteri credeţi-mă că m-aş fi întovărăşit cu dv. din toată inima.

— Sunt convins – zise Malony – şi mie îmi pare rău că trebuie să ne luăm rămas-bun. Îţi poţi însă lesne închipui că acum, după vorbele pline de nădejde ale domnului Farrow, ard de nerăbdare s-ajungem cât mai curând la Lakte. Poate am norocul şi găsesc tribul de indieni care a dispărut atunci.

— Ţi-o doresc din toată inima – zise Gallagher – şi deoarece vreau neapărat să rămânem mai mult timp în Andreieffski, se prea poate să ne întâlnim acolo.

— E foarte cu putinţă – încuviinţă Marian, căci eu obişnuiesc să-mi termin repede, treburile. Dacă rămâi o lună de zile în oraşul acela, fără îndoială că ne vom revedea…

— Şi atunci vom putea porni împreună spre India – zise Gallagher vesel – aşa dar, o luna cel puţin aştept. Şi...

Îşi rupse vorba şi ascultă în spre stepă. Lagărul unde ne aflam era apărat de vânturile Vestului care tocmai se stârniseră – printr-o pădure uriaşă. Îndărătul nostru vuia Yukonul, la dreapta şi în faţa noastră se întindea stepa, întreruptă pe alocuri, de copaci şi tufe culcate la pământ de furtuni.

II.
OCROTITORI CREDINCIOŞI.

DOMNEA UN ÎNTUNERIC ADÂNC, deoarece luna se ascunsese îndărătul norilor. Dai peste o jumătate de ceas trebuia să iasă iar la iveală, ca să-şi împrăştie lumina ei albă.

ÎI privirăm miraţi pe Gallagher, care duse degetul la buze şi urmă să asculte cu încordare, ceea ce făcurăm şi noi; nu auzirăm însă nimic.

În cele din urmă bătrânul şopti:

— Am auzit iar un sunet, foarte depărtat şi înăbuşit. Poate să fi fost o bufnită, cum spuneam mai adineauri, dar nu trebuie dispreţuite nici primejdiile pe care le ascund, aceste locuri sălbatice. Să ne păzim de indieni căci aceştia se pricep să se strecoare şi să-şi zvârle suliţele lor otrăvite când nici nu gândeşti.

— Care va să zică, d-ta crezi că ceea ce am auzit noi până acum sunt semnalele vreunui trib şi că în felul acesta se adună, pentru a se sfătui în privinţa celui mai bun mijloc de a da un atac? întrebă Marian.

— Cam la asta m-am gândit – încuviinţă Gallagher – poate că tribul principal al Kuluşilor a dat de echipa aceea de cincisprezece oameni, din mijlocul cărora am eliberat pe fiică-mea şi căpetenia cea mare vrea să răzbune moartea lui Kuskwag, pe care l-a răpus Jim al meu.

Spunând acestea mângâia căpăţâna ursului uriaş care se apropiase şi părea a asculta şi el cu încordare. Mă prinse mirarea, dar apoi fui cuprins chiar de o nelinişte uşoară văzând apropiindu-se de foc şi ceilalţi doi urşi. Până atunci dormiseră lângă Kanu-uri, pe care le trăseserăm pe uscat.

Gallagher clătina, capul şi zise coborând glasul:

— Adulmecă ei ceva. Ceva primejdios, altminteri n-ar fi venit la mine să mă prevină. Dacă n-ar fi atât de întunerec, aş fi de părere să ne îmbarcăm îndată în kanu-uri şi s-o ştergem de pe aici.

— Ei aşi! făcu Marian. Mai mare ruşinea să ne fie frică… Opt oameni şi trei urşi uriaşi, avem cele mai bune arme şi suntem oţeliţi în lupte şi primejdii de tot soiul.

— E adevărat ce spui d-ta – încuviinţă Gallagher – dar eu mă gândesc la fiică-mea. Fără îndoiala că e o primejdie pe aproape, căci urşii mei sunt neliniştiţi. Să ne expunem unei lupte care poate fi foarte primejdioasă, sau mai bine sa ne punem la adăpost pe kanu-uri?

— În cazul acesta propunerea mea este următoarea, zise Marian. Rămâi d-ta cu domnişoara Maud pe lângă fluviu şi dacă va veni într-adevăr primejdia pe care o bănuieşti şi vom fi siliţi sa ne apărăm, atunci urcă-te în kanu şi dă-i drumul pe apă.

— Şi să vă las pe dv. singuri, într-o situaţie atât de grea? zise bătrânul. Nu, domnule Farrow, asta n-aş putea-o face.

— De silit nu pot să te silesc, răspunse Marian – dar te-aş ruga, cel puţin, să te aţii prin apropierea kanu-urilor. Dacă vom vedea că situaţia devine eu adevărat primejdioasă, atunci plecăm cu toţii.

— Asta mai merge, spuse Gallagher. Nădăjduiesc însă că lucrurile nu vor ajunge atât de departe. Vezi, urşii s-au mai liniştit puţin.

Într-adevăr, uriaşele animale îşi lăsaseră în jos capetele, iar Jim, cel mai inteligent, se pregătea. Chiar să se întoarcă la locul, său de lângă kanu-uri.

— Ei, atunci ne putem aşeza din nou – zise Marian – şi să aranjăm paza pentru restul nopţii. Uite că, urşii se-ntorc chiar la locurile lor, ceea ce înseamnă că primejdia a trecut. Ah! Păcat, vântul s-a întors brusc spre Sud.

— Şi urşii mei nu mai pot adulmeca nimic din pricina asta! mormăi Gallagher, îngrijorat.

— Mă tem că acum situaţia a devenit şi mai primejdioasă.

— Să nu ne facem griji zadarnice, spuse Marian. Propun să stea mereu de veghe doi oameni, iar ceilalţi să se odihnească.

Propunerea fu primită de toţi. Marian şi Gallagher aveau să ia întâia veghe, Pongo şi eu a doua, indienii a treia, Malony şi Maud a patra. Căci fata ţinuse morţiş să nu fie lăsată pe dinafară.

Ne întinserăm pe culcuşurile pregătite de Pongo şi, obosiţi cum eram, adormirăm buştean. Cel puţin aşa se-ntâmplă cu mine, că dormii două ceasuri încheiate, până mă trezi Marian.

— Vântul continuă să bată din spre Sud, şopti el. Până acum n-am auzit nimic, dar trebuie să fim pregătiţi pentru orice. Cu deosebire la Răsărit poate pândi vreo primejdie, căci dintr-acolo se auziseră înainte strigătele acelea slabe.

— Las că voi fi eu cu ochii-n patru, Mariane, zisei. Şi nu uita că mai e şi Pongo cu mine!

În vreme ce prietenul meu se întinse pe culcuş, eu mă aşezai în aşa fel lângă, foc, încât aveam în faţă stepa răsăriteană; Pongo se aciuise lângă mine, cu ochii spre partea de nord.

După ce statui vreo jumătate de ceas cu atenţia încordată, începui să mă cam plictisesc. Gândurile mi se duceau la toate câte ni se întâmplaseră până acum şi deodată îl văzui pe Jim, ursul, ivindu-se lângă foc. Urechile lui ciulite se mişcau nervos, iar ochii mari, verzui, erau aţintiţi eu o expresie ameninţătoare spre Răsărit.

Băgai de seamă că vântul se schimbase iar, suflând de la Est, rece ca gheaţa. Zvârli în foc încă un braţ de vreascuri şi flăcările izbucniră cu putere.

Deodată tresări speriat, căci auzii şi eu sunetul acela din spre stepă. Părea un plânset de copil şi fără voie mă gândii cum era cu putinţă ca un copil s-ajungă noaptea în pustietăţile astea.

Firește că era cu neputinţă, dar deodată se auzi din nou scâncetul, de data aceasta, mai lămurit şi simţii că mă trece un fior, căci era ceva ameninţător într-unsul.

Primejdia părea să vie de la Răsărit, deci cu uimire nespusă văzui acum apropiindu-se de foc ceilalţi doi urşi. Şi ei îşi mişcau urechile şi priveau ţintă spre stepa.

Tocmai mă gândeam dacă să-l trezesc pe Marian, când auzii iar scâncetul, de data asta, însă, din spre Nord. Mă

liniştii repede, căci numai o bufniţă putea zbura eu atâta repeziciune de la Răsărit la Miază-noapte.

O bufniţă n-avea ce ne fie primejdioasă, astfel că îi zâmbii lui Pongo care însă părea să nu fie de-o părere cu mine. El ţinea capul aplecat, de parca ar dormi. Şi iată că din nou se auzi scâncetul misterios, acum din spre Răsărit. Mă liniştii complet de astă dată, căci îmi spusei cu hotărâre că era o bufniţă, care dădea târcoale pe acolo.

Dar Pongo înălţă capul şi zise doar:

— Mbulu.

Mă speriai dea binelea, căci chestia putea deveni într-adevăr primejdioasă – „Mbulu" fiind denumirea africană pentru lupii care umblă în haite. Pe aici putea fi vorba de uriaşul lup de Alaska, cel mai mare specimen din neamul lupilor, în stare să sfâşia dintr-o singură muşcătură gâtul unui cerb.

Dar o privire spre cei trei urşi ai noştri mă linişti. Aceştia stăteau mereu nemişcaţi privind în stepă, ceea ce însemna, că adulmecaseră de mult primejdia, deşi ei n-aveau ce să se teamă de ea, căci o haită de lupi nu va ataca un urs, mai ales dintr-aceştia uriaşi.

Mă gândeam tocmai dacă să i trezesc pe tovarăşi, când auzii, deodată, urlete. Lupii păreau să se apropie în goană, astfel că nu mai încăpea şovăială.

Strigai repede pe camarazi, care săriră în sus imediat.

Când. Zisei: „Vin lupii!" – Gallagher se speria puţin, îşi recăpăta însă îndată calmul, văzând-o pe Maud apropiindu-se de el.

— Care va să zică lupi? făcu el. Ăştia nu ne vor face nimic, atâta vreme cât îi avem pe urşi alături de noi. Cel mult ne-am putea teme dacă ar fi o haită mare de tot.

Luă puşca în mână şi-n acelaşi timp îşi desprinse cele două pistoale de la brâu. Asta era o dovadă că se pregătea totuşi de o luptă îndârjită.

Ceilalţi tovarăşi se pregăteau şi ei, iar chipurile celor doi indieni exprimară îngrijorare, câteva clipe numai.

Luai şi eu puşca în mână şi desprinsei pistoalele, Privii apoi spre norii care acoperiseră corul şi îndărătul cărora luna se ţinea ascunsă. Întunericul care domnea era foarte neplăcut pentru noi, căci le îngădui lupilor să se apropie pe nesimţite.

— Robert, vino încoace îndărătul focului! îl auzii pe Marian. Acolo unde te afli te expui primejdiei să fii atacat pe neaşteptate din întunerec.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunsei, pe când mă apropiai repede de el. Aşa, acum, n-au decât să poftească

cele câteva dihănii.

— Crezi că vor fi numai câteva? Eu mă tem ca nu e chiar aşa.

— Dacă numărul lor este într-adevăr mare, va trebui să luptăm din răsputeri, căci lupul de Alaska este foarte curajos şi puternic, zisei eu. N-ar fi mai nimerit ca domnişoara Maud săi pornească spre Yukon şi să pregătească totul de plecare?

— Luna va ajunge în curând la marginea perdelei de nori şi atunci vom putea cuprinde cu privirea stepa, aşa că fata se va duce singură la fluviu când se va ivi haita de lupi.

— Ea n-am auzit până acum ca lupii şi mai cu seamă cei de Alaska, să se adune în haite mari – îmi dădui eu cu părerea. Poate că s-au împrăştiat numai ca să ne poată împresura din toate părţile.

— Atât de deştepţi n-or fi ei, râse Marian. Dar se întâmpla adesea sa se adune câteva haite, când e vorba să pornească la o vânătoare de animale mari.

În aceeaşi clipa luna îşi arunca lumina palidă peste stepă; şi priveliştea care mi se înfăţişă îmi tăia răsuflarea pentru câteva clipe.

Avusese dreptate Marian spunând că uneori se întovărăşesc mai multe haite. Poate că făcuseră împreună tot drumul şi acum erau înnebuniţi de foame şi sete de sânge.

Numărai în grabă zece haite, căci era o distanţă oarecare între ele şi conducătorii care mergeau mereu cu vreo câţiva paşi înainte. Fiecare haită să fi avut zece lupi, astfel că ca erau în total vreo sută.

Se aflau cam la o sută de metri de tabăra noastră şi puteam vedea lămurit ochii lor verzui. Şi acum se petrecu lucrul de care mă temusem: toată haita porni în galop nebunesc.

— Trageţi întâi în conducători! strigă Marian şi puşca lui detună în aceeaşi clipă, culcând la pământ lupul din fruntea primei haite din stânga.

Traserăm şi noi şi când trupa dihăniilor nu mai era decât la treizeci de metri, împuşcasem pe toţi înaintaşii.

Acum ceilalţi se opriră brusc, de sigur pentru a se sfătui sau a-şi alege alţi conducători. Noi ne folosirăm de răgazul acesta ca să le mai rărim rândurile, dar când dihăniile se puseră iar în mişcare, sub conducerea unui lup cât toate zilele, mai erau încă cel puţin şaizeci, ceea ce însemna o primejdie destul de mare pentru noi.

Cu tot focul ce-l deschiserăm noi se apropiau mereu. Îmi şi vedeam sfârşitul cu ochii, când… interveniră deodată cei trei urşi, care păreau să nu fi aşteptat decât clipa aceasta. Se

ridicaseră în doua labe în faţa focului, aşteptându-şi duşmanii cu mormăieli ameninţătoare.

Ocrotiţi de ei, traserăm mereu, rărind tot mai mult rândurile lupilor. Aceştia mai făcură greşeala să se oprească în loc când văzură în faţa lor făpturile ameninţătoare ale urşilor.

Conducătorul părea să-şi dea seama deodată că trebuia să lucreze cu repeziciune, căci restul haitei – vreo patruzeci la număr – porni în galop spre noi.

Clipa hotărâtoare se apropia. Ne puteam aştepta ca mulţi lupi să treacă printre cei trei urşi. Pe ăştia trebuia să-i luăm la ochit în primul rând, căci în nici un caz nu trebuiau să treacă dincolo de foc[1].

Fiarele ajunseră lângă urşii noştri şi văzui îndată că numai puţini vor izbuti să spargă zidul acesta viu căci cei trei urşi loveau nebuneşte cu labele, în dreapta şi-n stânga.

Aerul şuiera aproape de loviturile acestea, care nu-şi greşeau ţinta aproape de loc. Şi deodată se auzi un scurt ţipăt de moarte, iar cel lovit zbură cât colo, zdrobit cu desăvârşire.

Traserăm şi noi câteva gloanţe, dar ce era mai greu o făcură tot cei trei urşi, clei ei nu-şi pierdeau cumpătul, împresuraţi de fiarele înfometate, care încercau să-i sfâşie.

Deodată ţâşniră din lături, între pădure şi Jim, care stătea acolo – şase umbre cenuşii, care dădură buzna spre foc. Doi se lungiră îndată la pământ, mulţumită gloanţelor noastre, iar ceilalţi patru se năpustiră cu furie spre noi.

Atunci interveni Pongo şi izbind ca un turbat cu patul puştii, răpuse în câteva clipe trei fiare. Pe a patra, care încercă şa se strecoare, o apucă cu mâna de ceafă, o ridică şi-o zvârli apoi cu toată puterea de pământ, unde rămase ţeapănă.

În vremea asta cei trei urşi făcuseră curăţenie în rândurile duşmanilor. Mai rămaseră totuşi vreo treizeci, care dându-şi seamă că n-au încotro, o luară la fugă spre stepă, făcându-se nevăzuţi.

Urşii veniră lângă, noi, după ce priviră câtva timp în urma fugarilor, îşi făcuseră datoria cu prisosinţă şi s-ar fi mirat de sigur, văzându-se copleşiţi de mângâierile noastre.

Pongo începu să cureţe de hoituri câmpul de luptă, zvârlindu-le în pădurea apropiată.

— Să aibă cu ce se ospăta ciorile! zise Malony. Frumoase aventuri întâmpină omul cu d-voastră, zău aşa! Acum putem fi liniştiţi cu desăvârşire, căci nu se mai întorc ei aşa de curând.

III.
PRIN PUSTIUL ALASKĂI.

A DOUA ZI, dis de dimineaţă, ne despărţirăm. Îi îmbarcarăm pe Gallagher şi pe fiică-sa într-un kanu, le dădurăm merinde şi muniţii pentru armele lor şi după ce ne mai strânserăm odată mâinile, Marian împinse kanu-ul spre fluviu.

— M-aş bucura într-adevăr să-i revedem pe Gallagheri, zise Marian după ce luntrea dispăru în zare. Sunt oameni de treabă şi nu-mi pare rău de toate primejdiile prin care am trecut de dragul lor. O lună nu e mult şi până atunci nădăjduiesc să nu ajungem ţelul.

— Atât de repede? se miră Malony, Dar bine, domnule, gândeşte-te ca sunt doi ani de când o tot caut pe Ellen a mea!

— N-are a face! zâmbi Marian. Trebuie să-ţi spun însă că ai lucrat fără nici un sistem, fără o ţintă lămurită. Ai alergat doar dintr-un loc într-altul, la întâmplare. Fiindcă ai auzit atunci că tribul de indieni pe care-l bănuiai a pornit spre Sud, ţi-ai pierdut tot timpul pe-aici. Ascultă ce-ţi spun eu: în Lakte vom afla lucruri însemnate!

— Dumnezeule mare, e oare de crezut? murmură Malony. Şi eu care n-am făcut aproape nimic în toată vremea asta! Ia stai! Îmi adusei aminte de ceva, domnule Farrow oare indienii cu pricina n-or porni iarăşi spre Sud când vor începe cumplitele geruri?

— Tot ce se poate, răspunse Marian. Dar gerul cel năprasnic vine abia spre sfârşitul anului şi până atunci mai e mult. Indienii nu se prea înspăimântă ei de frig şi mizerii, căci şi atunci au pornit la drum în toiul iernii.

— Aşa e, încuviinţă Malony. Aşadar, mai pot nădăjdui să-i întâlnesc.

Ne împachetarăm bagajele cu toată grija.. Din fericire mai aveam conserve din belşug, aşa că nu vom avea nevoie să ne pierdem vremea cu vânatul.

Când furăm gata, Pongo ne trecu pe malul celălalt al Yukon-ului. În kanu-ul al doilea pe care-l construiseră Koluşi. Ne aflam pe ţărmul de nord şi eram nevoiţi să trecem dincolo, ca să tăiem cotul cel mare pe care-l făcea fluviu! Spre Porcupine-River.

La porunca lui Konja, cei trei urşi înotară şi el dincolo. Kanu-ul gol îl ascunserăm în pădurea apropiată, căci se putea să fim nevoiţi să ne întoarcem la locul acesta, prin cine ştie ce împrejurare neprevăzută.

Să fi fost cam nouă ceasuri dimineaţa când pornirăm la drum.

Ziua întâia trecu în deplină linişte. Ca întotdeauna, făcurăm popasuri pentru a îmbuca ceva şi a ne odihni, mai stând de vorbă puţintel după masă.

Şi zilele următoare se scurseră tot în linişte şi monotonie.

Străbătuserăm în felul acesta vreo două sute de kilometri, când ajunserăm la un fluviu care se vărsa pe Ia Nord în Yukon. Era cam lat şi avea un curent puternic, dar trebuia neapărat să trecem pe malul celălalt. Cu ajutorul urşilor trebuia să înotăm prin apa rece, încărcându-ne îmbrăcămintea pe o pluta mică pe care o împingeam înaintea noastră.

Când ne văzurăm cu bine dincolo, tremurând varga, Pongo se grăbi să aprindă un focşor, iar noi ne îmbarcarăm repede ca să ne încălzim.

Hotărârăm să prânzim aici, deşi era încă prea devreme, dar în locul acesta aveam lemne în apropiere, mai aveam şi apă pentru ceai şi apoi focul ardea.

În vreme ce conservele sfârâiau pe foc, apa fierbea şi noi ne întindeam în voie, îmi plimbai privirea din jur împrejur. Mi se păru atunci că văd îndărătul unui tufiş des un cap care dispăru cu iuţeala fulgerului.

Sării în picioare şi alergai spre tufişul care se afla la vreo sută de metri de noi. Abia făcui vreo douăzeci metri că auzi paşi îndărătul meu. Era Pongo, pe care-l întrebai din fugă:

— Ai văzut şi tu capul, Pongo?

— Pongo nu văzut nimic, răspunse ei, Pongo vrea apere Masser Bertram.

Cât de credincios era Negrul acesta! Mă simţii liniştit, căci în grabă uitasem să-mi iau puşca.

Când ajunsei la tufiş, mă oprii înaintea lui, căutând însă să fiu cât mai aproape de un copac cu trunchiul gros, ca să mă pot apăra la nevoie de vreun glonţ tras pe neaşteptate.

— Ia poftim încoa! strigai apoi spre locul unde zărisem capul necunoscutului. Suntem oameni de treabă şi-ţi vom îngădui să te încălzeşti la focul nostru, unde vei găsi şi ceva de-ale gurii. Vino fără teamă!

Dar nimic nu se clinti în tufiş. Să-i fi fost teamă necunoscutului de Pongo, care stătea alături de mine?

Pierzându-mi răbdarea şi prevederea, păşi spre tufiş. În mijlocul lui era un loc gol dar nici urmă de om. Să mă fi înşelat oare? Eram îndemnat să cred asta, Când văzui ivindu-se deodată, căpăţâna unuia din urşii noştri; acum eram pe deplin încredinţat că văzusem într-adevăr un cap omenesc.

Pongo se apropia de mine şi cercetă cu băgare de seamă pământul, pe urmă zise:

— Om venit de colo. Om mers într-acolo – şi arăta înspre Nord-Est.

Aşa dar străinul zărise probabil fumul focului nostru şi vroia să se încredinţeze cine îşi făcuse lagărul acolo. Nu s-o fi simţit prea bine la vederea noastră, astfel că socotise nimerit să plece cât mai repede – ceea ce nu i-o puteam lua în nume de rău.

Dar pentru siguranţa noastră ar fi fost mai cuminte să-ncercăm ai lua urma, căci prin pustietăţile astea era bine să-ţi cunoşti vecinii, chiar dacă aceştia se află la câţiva kilometri depărtare.

Alergai înapoi la foc şi povestii totul. Când vrui să pornesc iar, Marian mă opri:

— Robert, lasă-mă pe mine să ma duc, căci cred că voi sfârşi mai repede cu individul acela. Poate că e un simplu vânător. Poate, însă, să fie şi un om rău nevoit să se ascundă prin păduri.

— Şi crezi că eu n-aş fi în stare să-i vin de hac? întrebai cam înţepat.

— Nu asta am vrut să spun – răspunse prietenul meu – dar am eu un plan anumit şi vreau să capăt de la străinul acela răspuns la câteva întrebări ce-i voi pune.

— Asta aş putea-o face şi eu. Poate că lucrul cel mai bun e să mergem împreună. Eu sunt acela care l-am descoperit, aşa ca mie mi se cuvine răsplata.

— Bine zici – râse Marian. Atunci mergem amândoi, dar te aş ruga să mă laşi pe mine să stau de vorbă cu el.

Ceilalţi tovarăşi se oferiră şi ei să meargă, dar Marian se împotrivi, spunând că ne vom lua după străin numai o jumătate de ceas, deoarece mai mult n-avea rost să-l urmărim, într-un ceas vom fi înapoi, deci şi ne vom continua imediat drumul, ca să mai străbatem câţiva kilometri până-n seară.

Malony privise mereu la cer şi adulmeca aerul; indienii păreau îngrijoraţi şi urşii neliniştiţi Marian observă toate acestea şi-l întrebă pe noul nostru tovarăş:

— Ce, se schimbă vremea?

— Hm — că vom avea foarte curând zăpadă, asta v-am spus-o înainte – răspunse Malony. Dar mai e ceva în aer ceva ce nu-mi pot lămuri bine, Trebuie să-i întreb pe indieni.

Nici aceştia nu ştiau cum să explice lucrul. Ci încuviinţară numai că va cădea în curând zăpadă. Ceea ce adulmecau cu

atâta siguranţă urşii, care se gândeau, probabil, să ierneze, cum îi era obiceiul, sub o pătură groasă de zăpadă.

— Până într-un ceas nu cred să ningă – râse Marian – şi dacă totuşi va începe, vom găsi noi drumul înapoi. La revedere, domnilor!

Pornirăm repede şi când ajunserăm la tufiş, Marian cercetă cu băgare de seamă pământul, apoi zise lui Pongo, care mai stătea pe locul dinainte:

— Vii şi tu cu noi, Pongo? Vreau să-l ajung pe străinul acela, căci ţin neapărat să-i vorbesc.

Uriaşul nu răspunse, îşi zvârli doar arma de pe umăr şi toţi trei intrarăm în luminişul mic dindărătul tufişului. Când ajunserăm în pădure, văzurăm lămurit urmele fugarului, care părea să se fi grăbit să se depărteze cât mai repede de lagărul nostru.

Marian spuse râzând:

— După cum văd i-am băgat frica în oase de a luat-o la goană. Acum nu mai cred să-l pot ajunge. Afară doar dacă o fi având şi el lagărul prin apropiere şi trebuie să şi împacheteze repede lucrurile înainte de a porni mai departe.

— As vrea sa ştiu cam ce ai să-l întrebi pe omul ăsta, zisei eu cam în batjocură. Crezi cumva că ştie ne va despre Ellen Wright? Sau c-o fi cunoscând locul unde se afla tabăra tribului indian de care presupune Malony că ar fi găsit-o pe logodnica lui?

— Dragă Robert, dacă vom lua la rost sistematic, pe fiecare vânător sau alt om întâlnit în cale, atunci se poate s-ajungem lesne la ţintă. Asta trebuie s-o recunoşti şi tu.

— Ei da, ideea ta nu e chiar greşită, dar dacă ne-am lua după fiecare om întâlnit în cale, atunci ne-ar trebui o veşnicie până să dăm de tribul indian.

— Trebuie să admiţi însă că omul care a dispărut atât de repede a devenit oarecum suspect. Fireşte, se poate să fi şters putina de frica noastră. Dar tot atât de probabil e ca a făcut-o ca să-şi vestească niscaiva complici din apropiere. Bande de tâlhari au rămas încă destule prin ţinuturile acestea.

— Aşa cum prezinţi tu lucrurile, mai ca ţi-aş da dreptate.

— Ei vezi? râse Marian. Aş fi totuşi de părere să ne gândim la întoarcere, căci cred că a trecut jumătatea de ceas.

— Ba eu presupun că a trecut chiar mai mult – zisei, mirat – îmi face impresia că sa lasă amurgul. Sau să fie nori de zăpadă?

— Fireşte că nori de zăpadă sunt, răspunse Marian. Până diseară mai e mult. A! Să ştii că acolo îşi are lagărul, dacă e într-adevăr un bun vânător, e un loc minunat pentru lagăr.

Păşiserăm într-un luminiş străbătut ele un pârâiaş limpede. În mijlocul luminişului era o pădurice prin care curgea apa.

Cine sălăşluia acolo printre copacii deşi, avea vederea deschisă în toate părţile – mai avea la îndemână lemne pentru foc, apă proaspătă şi peşte. Puteai trăi în voie acolo, dacă aveai pretenţiile simple ale unui vânător din pustietăţi.

Vrui să mă îndrept îndată spre pădure dar Marian mă opri.

— Stai! şopti el. — Dacă ieşim acum de aici şi o luăm de-a dreptul spre pădure, individul va crede, cu siguranţă, că-l urmărim şi va dispare la repezeală pe partea cealaltă. Mai bine ar fi să înaintez eu niţel în pădure, apoi să pornesc cu băgare de seamă acolo pe marginea luminişului şi astfel să i pot tăia calea, dac-o avea de gând, într-adevăr, să fugă. Aşa dar, tu aştepţi aici încă vreo zece minute, pe urmă poţi pătrunde împreună cu Pongo în păduricea aia din faţa noastră. Eu voi face acelaşi lucru pe partea cealaltă.

Dispăru pe dreapta în desiş, iar eu privii printre crengi spre pădurea de dincolo. Mi se părea uneori că tufişurile de la margine se mişcă, dar probabil, că mă înşelam, căci nu era nici o boare de vânt.

Asta mă izbi acum, căci chiar în luminişul întins unde mă aflam nu sufla nici un vântuleţ, iar aerul devenise ciudat de cald şi încărcat, cu ozon. Să fi fost oare semnele zăpezii care avea să cadă?

În vreme ce mă gândeam eu aşa, mi se păru că observ iarăşi o mişcare într-unul din tufişurile de pe partea cealaltă. Ce să fi fost oare? Fel de fel de idei îmi treceau prin minte, când deodată îl auzii pe Pongo şoptind:

— Masser, este timp.

Aşa era, uitasem aproape ce, mă înţelesesem cu Marian. Trecuseră într-adevăr zece minute de când plecase prietenul meu.

Ieşirăm repede din luminiş şi pornirăm drept spre locul unde mi se păruse că observasem mişcarea printre crengi.

Dar aici totul era liniştit. O dovadă că nu era lucru curat în, mijloc. Dacă nu cumva pricina o fi fost vreo sălbătăciune.

Când ajunserăm cam pe la mijlocul luminişului şi mai eram doar la vreo cincizeci de metri de marginea pădurii, ne izbi deodată din faţă o răbufneală de vânt atât de puternică, încât ne împinse înapoi, Răbufneala aceasta fusese de scurtă durată şi ciudat de caldă, iar când pornirăm mai departe se stârni un adevărat iad.

Am întâmpinat eu multe dezlănţuiri ale naturii, printre care şi două taifunuri, dar ceea ce se stârni acum le întrecea pe toate.

IV.
DISPARIŢIA LUI MARIAN.

UN ŞUIERAT FIOROS răsună deodată apropiindu-se cu o iuţeală turbată. Apoi furăm împinşi înapoi şi toată împotrivirea noastră nu folosi la nimic faţă de violenţa viscolului. Chiar şi Pongo, cu care nu mă puteam asemui, fu împins îndărăt centimetru cu centimetru şi vântul care sufla era atât de tăios încât ne pătrundea până în măduva oaselor, cu toată îmbrăcămintea noastră de piele.

În cele din urmă ajunserăm înapoi la pădurea pe care o părăsiserăm cu puţin înainte, Acolo găsirăm adăpost împotriva vântului năprasnic, îndărătul unui trunchi de copac de o grosime neobişnuită.

Nu ne rămânea decât să aşteptăm până se va potoli furia, după care aveam de gând să pornim iar spre păduricea de la marginea luminişului. Prin întârzierea asta firește că şi camarazii care ne aşteptau la fluviu vor trebui să aştepte mai mult decât ne fusese vorba, dar s-or fi gândind şi ei că de vină e viscolul.

Îmi închipuiam că acesta nu va ţine mult, dar aveam să mă încredinţez în curând că mă înşelasem amarnic. E drept că vântul propriu zis nu ţinu multă vreme cu furia de la început, în schimb aduse cu el nori groşi pe care îi destrăma apoi mugind înfiorător şi lăsa să cadă din ei fulgi de zăpadă în cantitate atât de mare cum nu mai văzusem în viaţă mea.

Pe pământ pătura de zăpadă se aşternea tot mai groasa şi din când în când trebuia s-o măturam de lângă noi ca să nu stăm în umezeală şi frig.

Nici nu cutezam, să mă gândesc ce trebuia să fie afară în luminiş. De sigur că acolo. Stratul de zăpadă o fi acum de două ori sau chiar de trei ori mai mare.

Deodată mi se păru că vântul aduce încoace un lătrat de câine. Mă gândii îndată la vulpi şi-l auzii şi pe Pongo spunând:

— Dingo.

Câini n-aveau de unde să fie pe aici. Dar gândul mi se duse apoi la omul pe care îl urmăream şi-mi spusei că acesta putea să aibă câini: te pomeneşti că unul din ei îi vestise de intrarea lui Marian în pădure.

Nu ne rămânea altceva de făcut decât să aşteptăm în linişte şi să purtăm de grijă ca zăpada să nu acopere locul unde stăteam. Adesea trebuia să ne scuturăm şi vestmintele de zăpada care se aşezase.

Timpul trecea; deodată văzui cu spaimă că se lăsa seara. Oare ne era dat să ne petrecem aici toată noaptea?

Gerul deveni de neîndurat. Zisei tovarăşului meu:

— Haide, Pongo, să intrăm mai adânc în pădure, trebuie neapărat să aprindem un foc; daca suntem nevoiţi să îndurăm foamea şi setea, cel puţin căldura să nu ne lipsească.

Ne croirăm drum printre nămeţii dintre trunchiuri şi pătrunserăm mai în inima codrului. Întunericul sporea din ce în ce, dar Pongo găsi în cele din urmă un loc unde nu era de fel zăpada. Aici se aflau trei brazi înalţi atât de apropiaţi unui de altul încât formau un zid împotriva fulgilor mânaţi de furtună. Erau şi crengi uscate în locul acesta, aşa ca aveam cu ce atâta un foc.

De bine, de rău eram la adăpost, mă chinuia însă gândul la Marian şi apoi ne lipsea mâncarea şi băutura. Atunci îmi veni o idee: aveam în buzunar paharul de aluminiu şi cutia cu ceai, iar Pongo avea şi el pe al lui.

Aşa că, peste puţin timp aveam paharele pline cu o băutură gălbuie, căci zăpada era destul de aproape ca s-o prefacem în apă. După ce-mi mai aprinsei şi pipa, uitai cu totul de foame. Dar îngrijorarea pentru Marian şi ceilalţi camarazi mă chinuia tot mai mult.

Tot frământându-mi creierul găsii o soluţie: din crengi mlădioase trebuia să ne fabricăm nişte skiuri cu ajutorul cărora am fi fost în stare să alunecăm peste pătura de zăpadă. Sării în picioare şi spusei lui Pongo că aveam nevoie de multe crengi subţiri şi mlădioase.

Fără să pună vreo întrebare, uriaşul îşi scoase cuţitul, cercetă împrejuru-i şi se îndreaptă spre un loc unde era ceea ce căuta.

Băgai de seamă cu prilejul acesta că zăpada prin care înota îi ajungea până la şolduri şi asta în pădure! Ce trebuia să fie afară la şes?

Când se-ntoarse, Pongo aduse un braţ plin de nuiele subţiri care se potriveau de minune pentru scopul meu. Îi spusei că ne trebuiau mai multe şi el se duse îndărăt aducând încă pe atâta.

În vremea asta eu şi începusem să împletesc nuielele şi ca să ţie mai bine, le legai cu sfoară subţire, din care aveam întotdeauna în buzunare.

Pongo privi câteva clipe la lucrul meu, apoi începu şi el să împletească, cu o dibăcie extraordinară. Ba mă întrecu chiar în repeziciune. Îi spusei însă să facă. Mai mari „şoşonii”, căci urma să se folosească el de dânşii.

Terminarăm şi treaba asta şi cu îmi legai încălţămintea asta ciudată cu o sfoară mai groasă, de cizme. Când făcui o mică probă, pricepu şi Pongo despre ce e vorba.. Ochii îi luceau de bucurie şi îşi legă şi el „şoşonii” cu o sfoară groasă.

Acum puteam porni la drum; pe de altă parte ne puteam gândi la continuarea călătoriei noastre, dacă ne fabricam alţi şoşoni dintr-aceştia ceva mai trainici. Presupusei chiar că şi Marian, precum şi ceilalţi camarazi, se vor fi gândit să facă acelaşi lucru şi-mi închipuiam că-i voi găsi cu şoşonii gata când vom ajunge la ei.

Acum mă simţii liniştit de tot şi credincioasa pipă îmi ajuta să alung foamea care mă cam chinuia.

Într-un târziu adormii, vegheat de Pongo, care întreţinu focul jumătate din noapte. Când mă trezii, stăruii să se culce el. Ningea mereu şi pătura de zăpadă, aci în pădure, atinsese înălţimea unui stat de om.. Acum, însă nu ne mai pasa noua de asta.

Vremea se încălzise simţitor, ceea ce ma bucura, închipuindu-mi că în câteva zile zăpada se va topi.

Deodată ninsoarea încetă, în schimb se stârni un vânt. Rece, care şuiera printre copaci, ştiam bine că acum suprafaţa moale a zăpezii se va schimba într-o pătură de gheaţă.

Frigul se înteţi din ce în ce şi mă grăbii să aţâţ focul, deoarece păturile de lână le lăsasem în tabăra de la fluviu.

Abia spre dimineaţă încetă vântul îngheţat, dar temperatura se menţinu la câteva grade sub zero.

Când se lumină dea binelea, se trezi şi Pongo. Prepararăm ceaiul şi ne umplurăm sticlele de drum cu băutura fierbinte, căci nu ştiam când vom mai avea prilejul să mâncăm ceva.

În primul rând trebuia să îl căutăm pe Marian, apoi să ne întoarcem la camarazii noştri.

Ninsoarea ce căzuse pe neaşteptate schimbase atât de mult înfăţişarea ţinutului, încât în primele clipe rămăsei ca zăpăcit. Dar ca unul ce cutreierasem lumea în lung şi lat, izbutii curând să mă orientez şi peste puţin timp ajunserăm la marginea pădurii.

La vreo sută de metri în faţa noastră se măreau din zăpadă vârfurile copacilor pădurii rotunde şi-mi dădui seamă imediat că stratul de nea trebuie să fi fost de cel puţin doi metri înălţime. Pătura de gheaţă ţinea bine, astfel că ne scoaserăm „şoşonii” şi pornirăm mai departe spre pădure.

În cele din urmă ajunserăm ia locul unde observasem mişcarea printre crengi. Înaintarăm cu băgare ele seamă, căci

drumul era înclinat şi când pătrunserăm în tufiş observai cu mirare că existau acolo poteci în toată regula care se încrucişau şi păreau să înconjoare marginea păduricii.

Încet şi ca băgare de seamă pătrunserăm în mijlocul păduricii, mirându-mă că nu aud nici un zgomot, deşi simţeam mirosul de fum venind de la vreun foc.

Tot mergând dădurăm de un loc mare, rotund, care era străjuit de jur împrejur de colibe făcute din trunchiuri de copaci. Un adevărat lagăr de pădure şi o dovadă mai mult în privinţa aceasta erau rămăşiţele unui foc mare din mijlocul locului.

Afară de mormanul de cenuşă, pământul mai era acoperit de oase de cerbi şi cutii goale, de conserve. Se părea, aşa dar, că chiar în noaptea trecută stătuseră acolo oameni care dispăruseră acum în chip cu totul misterios.

Şi unde rămăsese Marian? Acum totul se arăta altfel. Acum presupunerea mea se dovedea îndreptăţită. În loc să dea de un singur vânător, Marian se lovise de o bandă întreagă.

Să-l fi omorât oare şi să-i fi ascuns trupul. Mi se făcu părul măciucă la gândul acesta şi privii cu teamă la Pongo, aşteptându-mă să văd zugrăvită pe chipul lui aceeaşi presupunere.

Dar Negrul se aplecase şi cercetă pământul, apoi exclamă deodată:

— Haide repede, Masser Bertram, aici Masser, Farrow făcut semn.

Într-adevăr „semnul” părea făcut de Marian; înfipsese la pământ un os de cerb în aşa fel încât arăta spre Nord. Alături făcuse – de sigur cu degetul arătător – un semn de exclamare.

Fără îndoială că era o îndrumare pentru noi şi dacă nu-l făcuse Marian, atunci era, probabil, pentru vreunul de-al bandei, care trebuia să treacă pe acolo ca să nu se poată rătăcii.

Pornirăm repede pe poteca, ce ducea spre Nord. Nu ne opriserăm mult la resturile focului de lagăr şi nici în pădure n-am prea zăbovit, dar când ajunserăm sus, pe pătura de zăpadă, scoaserăm amândoi o exclamaţie de mirare şi necaz. Pe întinderea albă se zăreau gonind puncte, care nu erau decât sănii trase de câini, cu care banda putea desfăşura o iuţeală neînchipuită.

Eram încredinţat ca în una din aceste sănii ne afla Marian, legat pe care l-am mai fi putut salva dacă ne-am fi grăbit puţintel; Mai probabil e că am fi fost şi noi prinşi, căci cu zece bandiţi hotărâţi nu era de glumit.

Ne înapoiarăm la păduricea rotundă şi scotocirăm prin colibele de buturugi. Afară de mese şi bănci nu mai era nimic acolo – dovadă că banda – îşi părăsise sălaşul. Din felurite amănunte aflătoare acolo ne dădurăm seama că locul era cartierul de vară stabil al bandei.

Tocmai când intrarăm în cea din urma colibă auzirăm şoapte afară. Privii prin deschizătura ce ţinea loc de fereastră şi văzurăm pe Malony şi Ugala stând în luminiş şi privind cu mirare la pământ.

Ieşirăm repede din colibă şi-i salutarăm. Malony se speria când află că Marian fusese prins. Şi ei care îşi puseră toată nădejdea în prietenul meu, mai ales că-l preţuia şi ca om şi camarad…

În vreme ce ne sfătuiam ce e de făcut băgai de seamă cu bucurie că şi cei doi tovarăşi regăsiţi îşi făcuseră „şoşoni", pe care îi purtau atârnaţi în spate, ca şi noi.

Luarăm hotărârea să pornim îndată în urmărirea bandiţilor. Ne încercarăm în spinare bagajele pe care până atunci şi le împărţiseră între ei tovarăşii, deschiserăm la repezeală câteva cutii de conserve de peşte, pe care le îmbucarăm în vreme ce mergeam şi după câteva minute eram iarăşi sus pe pătura de zăpadă îngheţată.

Din fericire urmele săniilor, se zăreau foarte, bine. Văzuserăm înainte că erau zece sănii, adică una de om; deoarece la fiecare din ele erau înhămaţi trei sau patru câini, labele lor lăsau o urmă lămurită, după care ne puteam îndruma lesne.

În drum îl întrebai pe Malony unde rămăsese Konja şi el îmi răspunse că urşii indianului, de cum începuse viscolul, îşi săpaseră bârlogul în zăpadă şi se vârâseră înăuntru. Dar Konja ştia – şi Malony întări părerea lui – că pătura de zăpadă ce căzuse se va topi poate chiar în câteva zile şi că va trece cel puţin o săptămâna până ce se va aşterne iarna adevărată. În răstimpul acesta vroia el să-i readucă pe urşi în fosta locuinţă a lui Gallagher, în al cărei grajd erau obişnuiţi să ierneze. Konja vroia să rămână şi el acolo peste iarnă şi se va bucura mult dacă îl vom vizita la înapoiere. Înaintam cu multa băgare de seamă pe suprafaţa lucioasă şi toate gândurile şi convorbirile noastre se învârteau, fireşte, în jurul prietenului Marian. Din ce pricină să-l fi luat cu ei oamenii aceia care îşi făcuseră o ascunzătoare atât de misterioasă în pustiul acesta? Să fi fost oare bandiţi, care vroiau să-l înlăture, ştiind că le cunoaşte taina? Dar atunci l-ar fi ucis chiar în pădurice.

Un gând îngrozitor îmi fulgeră deodată prin minte.

— Malony! exclamai, apucându-l de braţ. Am părăsit prea curând păduricea din urma noastră, Acum mă gândesc eu ca banda l-a omorât acolo pe Marian al meu, îngropându-l pe undeva. Dacă l-am fi căutat mai bine cu siguranţă că l-am fi găsit.

— Cum de ţi se năzare una ca asta? făcu noul nostru camarad – ai auzit doar de la Pongo că osul înfipt în pământ a fost pus de prietenul d-tale. Am chibzuit bine asupra lucrului şi am ajuns la încredinţarea că Pongo are dreptate. Banda n-are nevoie să lase vreun semn pentru oamenii ei, căci aceştia ştiu ei singuri unde se află cartierul principal. Mai bine să ne grăbim ca să-l găsim mai repede pe prietenul d-tale.

Cuvintele lui Malony avură darul să mă liniştească. Poate ca nici nu era vorba de o bandă de tâlhari, ci de niscaiva căutători de aur, care or fi descoperit acolo vreo vână la care lucrau numai vara. Firește că orice martor le-ar fi fost nedorit şi de aceea l-au luat pe Marian cu ei, pentru a-l lăsa în cine ştie ce ţinut îndepărtat.

Împărtăşii bănuiala mea lui Malony, dar el îmi răspunse ca din câte ştia, nu se găsise încă niciodată aur prin locurile acelea. Totuşi se putea să fie şi aşa şi viaţa lui Marian au era deloc în primejdie, ci cel mult era sortit să rămână prizonier mai mult timp sau sa fie dus cine ştie unde.

V.
AURUL UCIGAŞ.

MERGEAM FĂRĂ ÎNCETARE, până ajunserăm în cele din urmă iar, într-o pădure. Şi nopţile geroase trebuia sa ni le petrecem pe culcuşul de gheaţă, căci nu cunoşteam încă ţinutul şi nu gândiserăm să ne îngrijim de lemne. Norocul nostru era că aveam o maşină mare de spirt şi pastile de spirt solidificat, aşa ca ne puteam încălzi conservele şi prepara ceaiul. Altminteri, cu toate paturile noastre groase, cred cam fi degerat de-a binelea, căci noaptea bătea un vânt îngheţat din spre Nord şi ne amorţea oasele, nu alta.

În seara zilei a treia, furăm în stare, la sfârşit, să aprindem un foc, la flăcările căruia ne mai dezmorţirăm puţintel.

Noaptea aceea am dormit şi noi în tihnă iar a doua zi dimineaţă ne-am trezit cu noi puteri. Cât de bine face căldura! Pe când ne fierbeam ceaiul, se iviră în jurul nostru vreo opt făpturi, care ne măsurau în tăcere. Îmi dădui seamă îndată că era vorba de poliţişti americani, care aveau slujba atât de grea de a face ordine în aceste pustietăţi.

Deoarece aşteptam ca ei să înceapă vorba, ramaserăm liniştiţi la locurile noastre, pregătindu-ne ceaiul. În cele din urmă, şeful începuse se frământe şi văzând că n-are încotro, descleştă gura:

— Se vede treaba că sunteţi orbi?

Fireşte că nu primi nici un răspuns la obrăznicia asta şi păru să-şi dea seamă că-l luase gura pe dinainte, căci după câteva clipe îl auzirăm iarăşi:

— Bună dimineaţa, domnilor; aş vrea să va pun câteva întrebări. Sunt sergentul Francis Harlan de la trupa poliţienească mobila.

Ne ridicarăm, ne spuserăm numele, politicos şi spre mirarea noastră Harlan îl salută pe Pongo foarte amabil, spre deosebire de ceilalţi americani, care tratează pe un Negru ca pe o vită.

— După cum vă spuneam, as dori să vă pun câteva întrebări, urmă Harlan, politicos. De sigur că veniţi din spre Sud, aşa? Că v-aş ruga să-mi spuneţi daca nu cumva, aţi zărit pe drum o ceată de zece bărbaţi în sănii trase de câini.

Arăta cu mâna spre întinsul de gheaţă pe care se mai zăreau întipăriturile labelor câinilor şi zise:

— Astea sunt urmele lor, după care ne îndrumăm şi noi de două zile încheiate. Banda l-a luat prizonier pe cel mai bun prieten al meu, care a nimerit fără voia lui în tabăra lor. I-am mai văzut din depărtare pe când goneau nebuneşte:

— Şi aţi alergat două zile pe afurisitul ăsta alunecuş? întrebă sergentul, înmărmurit. Asta e ceva nemaipomenit şi nu mă pot opri să îmi exprim admiraţia mea. Dar cred că aţi vărat la lemne, vârtos.

— Ba de loc – râsei eu – lemnele noastre sunt spirtul solidificat. Ne aflăm, pentru întâia oară în ţinutul acesta şi nu ştiam, ca nu vom da de copaci în drum. Aşa că am cam tremurat în cele două nopţi.

— De necrezut! zise sergentul, clătinând capul. Până la d-voastră nu cred să mai fi făcut cineva treaba asta.

— Ce vrei, ne-a mănat îngrijorarea pentru prietenul nostru, îi răspunsei. Dar îmi dai voie să te întreb, domnule sergent, ce-ai de gând să faci acum? Şi, pe de altă parte, din ce pricină urmăreşti banda?

— Păi să vedeţi cum stau lucrurile: au dat de un grup de căutători de aur, care descoperise zăcăminte preţioase şi după ce le-au furai banii, iau ucis. Cred deasemenea, c-au găsit la cei omorâţi şi desenele pe care sunt însemnate clain-urile ce conţin aur. Acum vin în fiecare vară şi iau metalul preţios.

Crima a ieşit la iveală întâmplător, abia în toamna asta şi acum am venit încoace să punem mâna pe ticăloşi.

— Ne dai voie să ne întovărăşim cu d-voastră, domnule sergent? îl rugai eu. Îţi închipui că ard de nerăbdare să salvez pe prietenul meu.

— M-aş mira daci l-or fi lăsat în viaţă! mormăi sergentul ca pentru sine. Nu prea, sunt ei miloşi din fire. Dar poate că prietenul d-voastră le-o fi îndrugat ceva şi s-au lăsat înşelaţi.

— Mai mult ca sigur! exclamai eu. În această privinţă Marian Farrow este un adevărat geniu. Aşadar, putem veni cu d-voastră?

Sergentul ne măsură încăodată cu privirea, apoi dădu din cap mulţumit:

— Sunteţi oameni viteji care nu se sperie de nimic, zise el. Fireşte că puteţi veni cu noi.

Mica noastră trupă se puse în mişcare, în frunte cu Francis Harlan, după care veneam eu, apoi Malony, Pongo, Ugala şi în coada cei şapte poliţişti. Toţi oameni unul şi unul, care nu se temeau de nimic, nici chiar de moarte.

Trecurăm printr-o pădure întunecoasă, care făcea o impresie sinistră chiar în timpul zilei. Urmele săniilor şi ale câinilor se puteau recunoaşte bine şi aici, dar bandiţii păreau să nu se mai fi grăbit, lucru ce se vedea lesne din întipăriturile labelor câinilor. Poate că animalele erau ostenite, căci de două zile trăgeau fără încetare poverile grele. Şi afară de povara oamenilor şi a merinde! Or, mai erau, de sigur şi saci cu aur.

Drumul era acum mai lesnicios, căci pătura de zăpadă nu îngheţase atât de tare şi nici nu era prea groasă.

Din nou se lăsă noaptea şi furăm nevoiţi să ne gândim la un popas. Şi de data asta, se dovedi cât de chibzuit şi prevăzător devenise sergentul datorită slujbei sale.

Înainte de a aprinde vreascurile strânse în graba, el îşi trimise oamenii în cercetare. Trebuia să fim eu mare băgare de seamă, căci se putea ca duşmanii să-şi aibă prin apropiere tabăra de iarnă. De acolo şi or fi transportând şi aurul în vrun oraş, de prin Canada, probabil. Graniţa nu mai era departe şi într-acolo eră ţinta călătoriei lor.

Poliţiştii se înapoiară unul după altul raportând că nu observaseră nimic suspect.

În cele din urmă se întoarseră cu toţii, numai Pongo lipsea încă. Şi sergentul era destul de cuminte ca să-l aştepte şi pe el.

Ca bun cunoscător de oameni, îşi dăduse seamă îndată că credinciosul nostru prieten avea puteri şi însuşiri cu totul

deosebite.

Stăteam tăcuţi în întunerecul ce creştea mereu, tremuram de frig, ne era foame şi sete. Dar continuam să-l aşteptam pe Pongo al nostru.

Într-un târziu scârţâi zăpada sub nişte paşi uşori. Era nespus de greu să mergi fără sa faci zgomot pe zăpada aceasta îngheţată pe jumătate, dar Pongo izbuti să se facă auzit abia când puturăm distinge nelămurit făptura-i uriaşă.

Ceea ce în împrejurări asemănătoare numai un tigru ar fi fost în stare să facă, izbuti credinciosul nostru prieten. Dac ar fi fost vreun duşman de-al nostru cu siguranţa c-am fi fost pierduţi, atât de pe nesimţite se apropiase el.

Poliţiştii scoaseră murmure de admiraţie şi sergentul zise:

— Drept să-ţi spun, domnule Bertram, la asta nu m-aş fi aşteptat. Aşa ceva n-ar izbuti să facă nici măcar un indian, care e născut şi crescut prin locurile astea.

— Nu ştiţi încă nimic, răspunsei eu atunci. Pongo al nostru a făcut şi altele şi mai şi. Dacă om avea răgaz mai târziu, ţi-oi povesti eu. Acum, însă, sa auzim ce spune. Pongo, spune, ai descoperit ceva?

Cu liniştea lui obişnuit, Negrul răspunse:

— Foc mare, Pongo apropie încet. Vede colibe de crengi, la foc cinci bărbaţi.

— Ai zărit şi câini? întrebai eu, agitai.

— Desigur, Masser. Da, zece,

Statui pe gânduri câteva clipe, apoi zâmbi spre sergent.

— Socot că banda s-a despărţit în două. Cinci oameni împreună cu prietenul mea şi cu aurul au pornit înainte, pe câtă vreme ceilalţi au rămas în urmă, ca să pună mâna pe eventualii urmăritori.

— Bravo! strigă sergentul cu însufleţire. Ideea d-tale e cât se poate de îndreptăţită! Fireşte că trebuie să-i prindem pe indivizii ăştia. Numai că va fi foarte greu să ne apropiam pe nesimţite de ei – adică să-i împresurăm – pe zăpada asta îngheţată.

Rămăsei pe gânduri câteva clipe, apoi zisei:

— Vom porni înainte cu Pongo şi eu însoţitorul nostru indian, Ugala şi voi tăia calea indivizilor. Ne-am fabricat noi un soi de şoşoni cu care putem călca încet pe pătura de zăpadă.

— Minunat! se bucură sergentul. În felul acesta nu se poate să nu izbutiţi. Fireşte ca eu cu oamenii mei mă voi furişa după d-voastră, pentru ca sa vă sprijinim în caz de nevoie.

— Trebuie să ne gândim însă ca se poate sa avem de-a face cu nişte paşnici căutători de aur, zisei eu.

— Fireşte că se poate – încuviinţă sergentul – în cazul acesta prospectorii se vor bucura văzând că noi, poliţiştii, suntem la posturile noastre. Aşa dar, la drum, domnilor! Poate că nici nu va fi nevoie s-aprindem aici un foc, el ne va folosi împreună cu ceilalţi de al lor – fie că sunt cei căutaţi sau oameni de treaba.

Pongo, Ugala şi eu mine ne încălţarăm şoşonii şi ne pregătirăm de drum. Fireşte ca acum aveam nevoie de mai multa vreme ca sa înconjurăm locul unde se aflau oamenii da la foc şi după ca Pongo îmi explică lămurit cum e drumul şi la ce depărtare se afla, spusei sergentului:

— Domnule Harlan, cel mai devreme peste o jumătate de ceas porneşti la drum cu oamenii d-tale şi urmezi direcţia dintre aceşti doi brazi de aici. Cu alte cuvinte, drept spre Nord-Nord-Est. Apoi ajungi în stepa mărginită la dreapta de coline joase. Pongo mi-a descris în amănunţime terenul, de la marginea pădurii veţi zări focul de lagăr la vreo cinci sute de metri depărtare.

— Am priceput, răspunse Harlan. Peste o jumătate de ceas pornim. Noroc, domnilor!

— Mulţumesc, asemenea! răspunsei şi pornirăm târşâind „şoşonii”.

Cu fiecare pas mersul devenea mai lesnicios şi când ajunserăm în sfârşit la marginea pădurii, alergam destul de binişor şi cu toate astea nu făceam zgomot mai deloc. Zărirăm îndată punctul luminos al focului de lagăr. Întrebarea ce se pune acum eră dacă într-adevăr aveam de-a face cu cei căutaţi.

Pongo ne conduse în linie şerpuitoare peste stepa înzăpezita. El făcuse drumul acesta abia cu câteva minute în urmă şi cunoştea toate piedicile, fiecare piatră sau tufă.

Trecurăm aproape de tot de un foc puternic şi puturăm vedea lămurit făpturile din jurul lui şi care păreau a discuta lucruri importante. Mă cam prinse mirarea că erau atât de neprevăzători, făcând un foc aşa de mare. Dar, privind mai cu atenţie, văzui că ciocneau de zor… cu sticlele.

Aşa stând lucrurile, sergentul Hartan n-avea o sarcină prea grea şi nici nouă nu ni se cerea prea multă băgare de seamă, căci indivizii păreau să şi fie „turtă”.

Pornirăm repede înainte, cotirăm la dreapta şi ne trezirăm îndărătul focului, la cel mult cincizeci de metri depărtare.

Acum puteam aştepta în linişte evenimentele. Lucruri prea interesante nu în petreceau în lagăr; cei cinci bărbaţi beau de

zor, apoi în cele din urmă începură să cânte.

Astfel fiind, nu ne prinse mirarea când sergentul Harlan cu poliţiştii săi se iviră deodată în, faţa focului. Toţi erau liniştiţi, dar cu, revolverele întinse.

— Sus mâinile! strigă Harlan. Şi unul după altul – cu toţi împreună – indivizii ridicară braţele.

Sergentul îşi dădu seama îndată că nu trebuia să-i considere ca potrivnici serioşi. Dădu o comandă scurtă, doi poliţişti se repeziră la ei, în clipa următoare cei cinci indivizi erau dezarmaţi.

Atunci ne apropiarăm şi noi de foc.

— Am pus mâna pe cine trebuie, ne striga sergentul, plin de bucurie. Pe doi din domnii aceştia îi caut cam de multişor. După cum vedeţi, le-am şi pus brăţările cuvenite.

E drept că indivizii capturaţi nu prea păreau de viţa nobilă, pe chipurile lor erau întipărite toate patimile omeneşti.

Deşi atacul neaşteptat avusese darul să-i trezească din beţie, nu izbutirăm totuşi să le smulgem mărturisirea unde se afla partea a doua a bandei, cu Marian al meu. Ştiau ce soarta îl aştepte, de aceea, preferau să tacă.

Harlan începuse să-şi piardă nădejdea. Atunci Malony – care tot timpul privise pesta stâncile joase de lângă noi – ne trasa deoparte pe mine şi pe sergent şi şopti:

— Domnilor, cred ştiu unde este ascunzătoarea bandei. La câţiva kilometri de aici un mic afluent al lui Yukon-River, face o cotitură ascuţită, ascunsa de pădure.

Dar înăuntrul acestei păduri există un luminiş pe care acum câţiva ani am văzut întâmplător colibe în toată regula. Credeam atunci că e vreo colonie necunoscută, acum însă sunt de părere că banda sălăşluieşte acolo, căci din locul acela are cea mai bună, legătura eu Canada atât pe apă, cât şi pe uscat.

— Atunci să ne grăbim la drum, domnilor! hotărî sergentul.

După cinci minute eram plecaţi, afara de doi poliţişti care rămaseră să păzească, pe prizonieri. Uitasem de foame şi de tot.

Peste un ceas şi jumătate ajunserăm la pădurea despre care ne vorbise Malony. După ce străbăturăm o bună parte din ea, auzirăm aproape de tot un zgomot foarte cunoscut acela al descărcării unui pistol. Scoaserăm repede armele, interveni însă Pongo:

— Oh, asta fost pistol al lui Masser Farrow.

— A! Pongo! se auzi glasul lui Marian. Ai început să mă recunoşti şi după pistol.

El era, într-adevăr. Izbutise să fugă de sub „ocrotirea” celor cinci paznici ai săi care se îmbătaseră şi ei în seara asta. După zece minute se treziseră cu cătuşe la mâini.

Dar surpriza cea mare pentru noi veni abia acum. Când furăm cu toţii adunaţi în coliba cea mare, bine mobilată intră înăuntru un indian bătrân care ne întrebă – într-o engleza stricata – daca doream ceva de mâncare.

Deoarece Marian ne spuse ca omul era de treaba şi fusese angajat de banda numai ca bucătar, primirăm îndată cu plăcere propunerea lui.

După vreo zece minute uşa se deschise şi se ivi o tânără indiană care aducea pe o tava de lemn străchini din care se ridicau aburi. Uitând că ţinea ceva în mana îşi plimba privirea de la unul la altul şi când se opri asupra lui Malony, trasări cu putere, tava îi căzu pe jos şi desfăcându-şi braţele se arunca de gatul noului nostru tovarăş.

Era Ellen Wright care fusese găsită de indian, pe jumătate îngheţată şi care se dăduse drept bolnava de nervi ca sa nu fie nevoita sa se lase iscodită de ei. Şi izbutise».

Sfârşitul volumului: **PRIN PUSTIUL DE GHEAŢĂ.**

În numărul următor:

VAPORUL CELOR PIERDUŢI.

In Numărul următor:

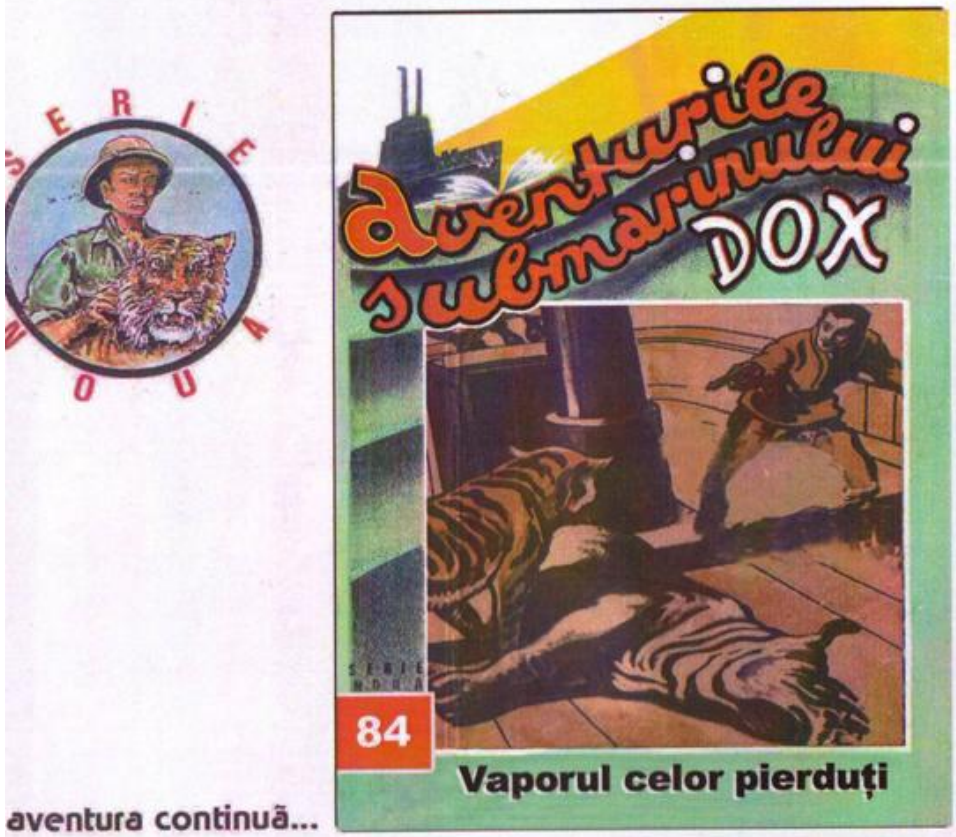

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

[1]
Lupii de Alaska nu se tem de foc, cum sunt cei de pe la noi (n.t.).

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 35